

EL MONACAT BASILIÀ

JOAN TORRA

Amb el nom de monacat basilià es coneix encara avui genèricament el monacat grec oriental. Basili en fou l'ordenador, cercant d'establir un monacat equilibrat i culte tenint present els rigorismes amb què es trobà ell mateix, amb tota l'experiència personal i la que havia obtingut en els seus viatges per a conèixer altres formes de monacat.

Es guarden d'ell obres molt importants en aquest camp. Primer les *Moralia*, una col·lecció de regles morals destinades a tots els cristians per viure una correcta vida ascètica, perquè aquest era el seu objectiu de pastor. Després hi han dues *Regles monàstiques*. La primera, tracta i disposa la vida monàstica a base de respondre les preguntes que li formulen. La segona, parla de la vida ascètica que han de dur els monjos i no s'oblida mai de mostrar el recolzament de tot el que diu en textos de l'Escriptura.

D'aquests textos en surt una vida monàstica molt equilibrada que no es decanta ni per l'aïllament de l'anacoreta, cosa que podria portar el monjo a greus dificultats i perills, ni pels enormes monestirs que ell havia viscut, i que podien portar els monjos a viure en un excessiu anonimat.

D'acord amb el model de l'Església de Jerusalem, reflectida en els Fets dels Apòstols, ell vol establir *fraternitats*, és a dir, comunitats de mesura mitjana ben arrelades en l'Església local, on els monjos siguin anomenats senzillament *cristians*, refusant qualsevol diferenciació, ni en l'hàbit, on l'evangeli sigui la seva regla de vida per a poder mostrar així a tothom el camí de la santedat.

L'equilibri en la pregària diària, feta de set oficis, el treball manual que no obligui a absentar-se excessivament del monestir, la pobresa viscuda a base de dedicar els béns a la caritat i amb les portes obertes per a hostatjar hostes i peregrins... El superior ha de conèixer bé els seus monjos i aquests també a ell perquè ha de ser el qui amb els seus consells els acompanya en el seu camí cap a Crist... Tot plegat, Basili prelude la Regla que més endavant compondrà sant Benet, el qual n'era bon coneixedor i a qui cita al final de la seva Regla.

Res d'això no representà (per al futur) una regulació canònica ni establí cap organització jeràrquica entre els monestirs ni en el seu interior. I fou aplicable tan al monaquisme masculí com al femení.